

Poulsgaard (FP):

Børneår, kvindeår, nu ungdomsår. Hvor-når får vi et menneskeår?

Hr. Helge Sander sagde noget meget fornuftigt heroppefra. Han sagde, at det var ungdommen, der skulle vedgå arv og gæld. Vi skulle ikke efterlade en forgældet nation til de unge mennesker. Det er jo ved at være for sent. Det har vi allerede gjort. Men jeg er da enig med hr. Helge Sander i, at det ikke er den måde, vi hjælper de unge på, nemlig ved at fortsætte gældsætningen. Derfor kan man egentlig undre sig over, at regeringspartierne så ukritisk sluger den socialdemokratiske dagsorden. Den betyder en ny kommission. Det er nye udgifter, ja, og derfor nye skattebyrder, og det hjælper i hvert fald ikke.

Det er ikke kommissioner og betænkninger – jeg havde nær sagt en vis mand og hans pumpestok – vi har brug for. Det, vi har brug for, er at give de unge tro på fremtiden, og man giver ikke de unge tro på fremtiden ved at sætte en mand som Lars Lundgaard, forhenværende socialdirektør i Ribe amt, til at være formand for et ungdomsudvalg. Det er mig simpelt hen ufatteligt, at denne regering, som jo kalder sig borgerlig – den er jo ikke en døjt borgerlig, det har den bevist i gerning – ikke simpelt hen fyrer sådan nogle kommissioner. I stedet for lader man bare det hele køre. Det kommer der i hvert fald ikke noget godt ud af.

De unge mennesker har ikke længere tid til at vente på politikerne. Man kan glæde sig over, at de undersøgelser, der var op til valget i USA, viste ganske klart, at ungdommen derovre støttede Reagan, de støttede en fornuftig linje. Man kan håbe på, at de rødes forsøg på fuldstændig at nedgøre ungdommen og tage den under deres beskyttende vinger er mislykket her i Danmark. Man kan nok få kuldegysninger, når man hører VS' ordfører stå heroppe og sige: vi skal oprette praktikpladser. Ja, ja, vi laver nogle praktikpladser. Om der er brug for dem, eller om de er nødvendige, er akkurat lige meget. Vi skal bare. Denne ulyksalige tro på, at folketinget skal klare enhver problemstilling! Big Brother-statstanken lever, selv om vi er over 1984.

Hvad er det så for en jammer, der er? Vi har jo hørt en masse om den elendige situation. Hvad er egentlig fakta om den situation?

Vi har nogle få grupper, der er meget, meget dygtige til at råbe op. Forleden var jeg ude at køre bil. Så blev der en forfærdelig tåge. Jeg kunne ikke komme længere. Jeg indlogerede mig på et hotel ovre i Jylland. Der var diskotek på det hotel, og de spillede til klokken 3 om natten, der var fuldt knald på. Jeg kunne ikke sove, så kunne jeg lige så godt gå ned og snakke med de unge mennesker. Jeg fik at vide, at jeg var en reaktionær – nu havde jeg nær sagt noget grimt igen – jeg skulle helst både skydes og brændes og hænges, ja, det skulle Schlüterregeringen også. Men de havde det ikke så dårligt, trods alt, når de kunne sidde dér og købe øl til 12-14-16 kr., og dem drak de mange af, så det er slet ikke så dårligt. Jeg forstår heller ikke rigtig det med – det var hr. Helge Sander og VS-repræsentanten og kristeligt folkeparti inde på – at de unge flytter tidligt hjemmefra. Hvad er det for nogle unge, der flytter tidligt hjemmefra? Hvad er det for et kolossal behov, man har i Danmark for ungdomsboliger, specielt på landet, hørte jeg hr. Helge Sander stå og sige? På landet står der i dag mange stuehuse, mange bygninger, der er lige til at flytte ind i. Jeg har altså svært ved at se dette behov. Jeg har også svært ved at se, at unge mennesker flytter tidligt hjemmefra. Vi ved tværtimod, at vi holder dem længere og længere på skolebænken, og derfor er de naturligvis mere hjemme.

Vi kunne ønske, at de unge ikke lyttede så meget til socialdemokrater og SF og sådan nogle fyre, at de i stedet for slog op i Jyllands-Posten, i Berlingske Tidende og sådan nogle steder. Der er jo et hav af arbejde. Det er ikke regeringens skyld – det ønsker regeringen godt nok at prale af – at det går bedre. Det er, fordi konjunkturerne i udlandet er svunget over.

Rent faktisk mangler vi arbejdskraft uhyggelig mange steder. Landbruget kan ikke få arbejdskraft. Forstå det, hvem der kan, at i et land som Danmark, hvor for nogle ganske få år siden landbruget var det altdominerende erhverv, kan man simpelt hen ikke opdrive arbejdskraft. Vi kan tage tekstilindustrien i Herning-Ikast-området. Dér kan man ikke få syersker. Man kan nævne folk, der gerne vil have en ung pige i huset, de kan ikke få det. Man kunne nævne utrolige ting, og jeg kunne nævne unge mennesker, der er kommet over til København, og næste dag har de